

วิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6
ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม

นางปิยวรรณ พลวัน
ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการ
หมวดวิชาภาษาอังกฤษ
ภาควิชาสามัญสัมพันธ์

วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม
สถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ชื่อเรื่อง

การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส.1
กลุ่ม 5,6 ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม

ผู้วิจัย

ปิยวรรณ พลวัน

ประเภทวิจัย

วิจัยในชั้นเรียน

คำสำคัญ

การวิเคราะห์ข้อบกพร่อง ข้อบกพร่องในการเขียน นักศึกษา

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส.1
กลุ่ม 5,6 ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1.เพื่อวิเคราะห์
ข้อบกพร่องการเขียนภาษาอังกฤษด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ในระดับประโยคของนักศึกษาระดับ ปวส.1
กลุ่ม 5,6 ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม 2.เพื่อเปรียบเทียบลักษณะข้อบกพร่อง
การเขียนภาษาอังกฤษในระดับประโยค ของนักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ
งานเขียนของนักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6 จำนวน 35 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2564
ผลการวิจัยพบว่า งานเขียนทั้งหมด 35 ชิ้นงาน มี ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ดังนี้ คือ ข้อบกพร่อง
ด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ได้แก่ การใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน ร้อยละ 41 รองลงมา คือ ขาด
ประธานในประโยค ร้อยละ 30 การใช้คำกริยาในกาลต่างๆ ร้อยละ 18 และขาดคำกริยาแท้ในประโยค ร้อยละ
12 ขาดคำกริยาในประโยค (verb) ร้อยละ 11 ขาดกรรมหรือส่วนขยายในประโยค ร้อยละ 10
การใช้กริยาช่วยผิดร้อยละ 10 ตามลำดับ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
จุดประสงค์ของวิจัย.....	2
ขอบเขตของงานวิจัย.....	3
ประโยชน์ของงานวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
ความหมายและความสำคัญของการเขียน.....	5
ทักษะการเขียน.....	5
กระบวนการเขียน.....	7
งานวิจัย.....	9
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	11
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	11
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	11
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	12
4 ผลการวิจัย.....	13
- ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนด้านการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์	13
- ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยา	13
5 บทสรุป.....	17
สรุปผลการวิจัย.....	17
อภิปรายผล.....	18
ข้อเสนอแนะ.....	19
บรรณานุกรม.....	20

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ในสังคมโลกปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสาร การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อในการสื่อสารและการศึกษาเพื่อแสวงหาข้อมูลข่าวสารความรู้ เพิ่มเติม เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้กันทั่วโลก ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ช่วยให้ ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการการศึกษาทั้งในระดับในประเทศและในระดับสากล ภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทสำคัญในการยกระดับการศึกษาให้สูงขึ้น ดังนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะภาษาอังกฤษทั้งการฟัง การพูดและการเขียน โดยเฉพาะทักษะการเขียนภาษาอังกฤษยังเป็นอุปสรรคในการสื่อสารของผู้เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอยู่ ศิริพร พัวพันธ์ (2549) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายทั่วประเทศพบว่า ระดับความสามารถด้านการเขียนโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่ 1 คือระดับทักษะกลไก ซึ่งเป็นขั้นคัดลอกข้อความที่กำหนดให้ ส่วนความสามารถระดับอื่นๆ ที่ต้องอาศัยความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษานั้น นักเรียนยังไม่มีความสามารถถึงเกณฑ์ในระดับเหล่านั้น ดังนั้นทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะหนึ่งที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ เพราะการสื่อสารกับคนอื่นไม่สามารถสื่อสารได้โดยตรงได้ จึงต้องอาศัยทักษะการเขียนข้อความหรือเนื้อเรื่องในการสื่อสาร มีการเขียนจดหมายแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน นอกจากนี้การเขียนยังช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกโครงสร้างทางภาษาตลอดจนคำศัพท์ที่ครูสอน มาใช้เขียนในประโยคได้ ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาโดยการเกิดทักษะการพัฒนาภาษาเขียนมากยิ่งขึ้น (พิตรวัลย์ โกวิทวาท, 2540, หน้า 31)

การเขียนมีจุดประสงค์ที่หลากหลายและจุดประสงค์หนึ่งการเขียนคือการถ่ายทอดข้อความเพื่อสื่อสารให้บุคคลอื่นเข้าใจ พัลเวเนสส์และวิลเลียม (Pualverness and Williams, 2007, p.28) กล่าวว่า การเขียนมีจุดประสงค์เพื่อถ่ายทอดข้อความเพื่อสื่อสารให้กับบุคคลอื่นเข้าใจ ไม่ใช่เน้นเพื่อความถูกต้องอย่างเดียว นอกจากนั้นโซโคลิก(Sokolik, 2005, p.54) ยังกล่าวว่า การเขียนประกอบไปด้วยกระบวนการและผลงานเขียน กระบวนการเขียนได้แก่ การคิดจินตนาการ การร่าง แก๊ไข อ่านทบทวน และเขียนให้สมบูรณ์ จนกระทั่งได้ผลงานเขียนออกมาในรูปแบบต่างๆ เช่น เรียงความ จดหมาย เรื่องเล่า รายงานต่างๆ เป็นต้น นอกจากนั้นสุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 258) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนว่าเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การฝึกทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารจะเป็นการเขียนในระดับสูงกว่าการเขียนประโยค เป็นการเขียนถ้อยคำและสำนวนในรูปแบบของประโยคที่ถูกต้อง และเรียบเรียงประโยคให้เหมาะสมและสามารถสื่อความหมายได้

เมอร์เซีย (Mercia, 2010, p.309) กล่าวว่าผู้เขียนต้องมีทักษะและความรู้เรื่องกลทางภาษา ได้แก่ ตัวอักษร การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน รูปแบบการเขียน รวมทั้งไวยากรณ์ต่างๆ การเขียนเป็นการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจความคิด ความรู้สึกที่ต้องการถ่ายทอด การเขียนสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจอย่างชัดเจนต้องอาศัยความรู้พื้นฐานในด้านหลักไวยากรณ์ ตลอดจนทักษะในการเขียน เพื่อนำข้อมูลมาประยุกต์ใช้ในการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพและได้ผลงานเขียนตามวัตถุประสงค์ ดังนั้น การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนจึงจำเป็น

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษของวิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และ ระดับปริญญาตรี เทคโนโลยีบัณฑิต (ทล.บ.) โดยจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง และสมรรถนะรายวิชาของกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ ซึ่งกำหนดให้ผู้เรียนมีทักษะการสื่อสาร รวมถึงทักษะการเขียนพื้นฐาน ซึ่งทักษะการเขียนของผู้เรียนในการเขียนประโยคแบบง่าย ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน ยังไม่ดีเท่าที่ควรนัก โดยเฉพาะการเขียนภาษาอังกฤษแบบความเรียง ซึ่งทักษะการเขียนเป็นปัญหาในการเรียนมากที่สุด จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา พร้อมทั้งศึกษาความแตกต่างรูปแบบและลักษณะการเขียนประโยคเพื่อที่จะเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาเรื่องการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา อันจะนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น ซึ่งจะเป็พื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

จุดประสงค์ของวิจัย

- 1.เพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่องการเขียนภาษาอังกฤษ ด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ในระดับประโยคของนักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6 ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม
- 2.เพื่อเปรียบเทียบลักษณะข้อบกพร่องการเขียนภาษาอังกฤษในระดับประโยค ของนักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6 ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม

สมมุติฐานฐานการวิจัย

- 1.นักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6 ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม มีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาในระดับประโยค ในหลายๆด้าน
- 2.นักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6 ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม มีข้อบกพร่องในการใช้คำกริยามากที่สุด

ตัวแปรของการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6

ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง

ตัวแปรตาม คือ ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6

ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยมีขอบเขตกำหนดไว้ดังต่อไปนี้

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นนักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6 ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง จำนวน 35 คน วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับการปฏิบัติงาน(30000-1202) ประจำปีการศึกษา 2564
2. คำศัพท์และเนื้อหาโครงสร้างไวยากรณ์ที่นำมาใช้วิเคราะห์นี้ อยู่ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ โดยวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษด้านต่างๆดังต่อไปนี้

2.1 ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างประโยค (Sentence structure) โดยแบ่งตามหัวข้อย่อยดังนี้

ข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragment)

- ขาดประธานในประโยค
- ขาดคำกริยาในประโยค
- ขาดกรรมหรือส่วนขยายในประโยค

ข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยา

- การใช้คำกริยาในกาลต่างๆ
- การใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน
- การใช้กริยาช่วยผิด
- การใช้คำกริยาแท้ผิด

ประโยชน์ของงานวิจัย

1. ช่วยให้ครูผู้สอนทราบถึงข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6 ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง และนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนการวัดและประเมินผลการเขียนภาษาอังกฤษ
2. เป็นแนวทางสำหรับครู ผู้บริหาร ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการเขียน

- 3.เป็นแนวทางในการผลิตสื่อการสอนที่เหมาะสมในการสอนเขียนภาษาอังกฤษสำหรับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การวิเคราะห์ข้อบกพร่อง หมายถึง การแจกแจงลักษณะข้อผิดพลาดจากการทำแบบทดสอบการเขียนภาษาอังกฤษ
2. ข้อบกพร่องในการเขียน หมายถึง ข้อผิดพลาดจากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6 ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง
3. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6 ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลังวิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายและความสำคัญของการเขียน

การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด เรื่องราว ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ไปสู่ผู้อื่นโดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ เพื่อสื่อไปยังผู้รับได้อย่างกว้างไกล นอกจากนั้นการเขียนยังมีคุณค่าในการบันทึกเป็นข้อมูลหลักฐานให้ศึกษาได้ยาวนาน

หลักการเขียน

เนื่องจากหลักการเขียนเป็นทักษะที่ต้องเอาใจใส่ฝึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญ และป้องกันความผิดพลาด ดังนั้นผู้เขียนจึงจำเป็นต้องใช้หลักในการเขียน ดังต่อไปนี้

1. มีความถูกต้อง คือ ข้อมูลถูกต้อง ใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ
2. มีความชัดเจน คือ ใช้คำที่มีความหมายชัดเจน รวมถึงประโยคและถ้อยคำสำนวน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์
3. มีความกระชับและเรียบง่าย คือ รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำธรรมดาเข้าใจง่าย ไม่ฟุ่มเฟือย เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน กระชับ ไม่ทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย
4. มีความประทับใจ โดยการใช้คำให้เกิดภาพพจน์ อารมณ์และความรู้สึกประทับใจ มีความหมายลึกซึ้งกินใจ ชวนติดตามให้อ่าน
5. มีความไพเราะทางภาษา คือ ใช้ภาษาสุภาพ มีความประณีตทั้งสำนวนภาษาและลักษณะเนื้อหาที่อ่านแล้วไม่รู้สึกลำบาก
6. มีความรับผิดชอบ คือ ต้องแสดงความคิดเห็นอย่างสมเหตุสมผล มุ่งให้เกิดความรู้ และทัศนคติอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น นอกจากหลักการเขียนที่จำเป็นต่อการเขียนแล้ว สิ่งที่มีความจำเป็นอีกประการหนึ่งคือกระบวนการคิดกับกระบวนการเขียนที่จะต้องดำเนินควบคู่ไปกับหลักการเขียน เพื่อที่จะทำให้มีความสามารถเขียนได้ดียิ่งขึ้น

ทักษะการเขียน

ในบรรดาทักษะทั้งหมด ทักษะการเขียนถือเป็นทักษะที่ผู้เรียนประสบปัญหามากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาในประเทศไทยซึ่งรวมวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับพื้นฐานตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างประเทศทั้งด้านการศึกษาและการทำธุรกิจ (Chen, 2007) อย่างไรก็ตามถึงแม้ทักษะการเขียนจะถือว่าเป็นทักษะที่ประสบปัญหาในการเรียนรู้มากที่สุดแต่กลับเป็นสิ่งที่ต้องการมากที่สุด

เช่นเดียวกัน ในปัจจุบันการติดต่อสื่อสารเกือบทั้งหมดใช้การเขียนเป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนอีเมลโต้ตอบทางธุรกิจ Santos (2000) ระบุว่าเหตุผลที่การเขียนมีความสำคัญมากขึ้นเกิดจากสาเหตุ 3 ประการ ประการแรกมีนักภาษาศาสตร์ที่วิเคราะห์งานเขียนมากขึ้น ประการที่สองมีบทความวิชาการที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้นและประการสุดท้ายจำนวนนักศึกษาที่ไปเรียนต่อในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่ต้องมีการอบรมการเขียนเพิ่มมากขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของนักศึกษาที่จำเป็นต้องใช้ทักษะการเขียนในการศึกษาและการสื่อสาร Silva (2000) นอกจากการเขียนภาษาอังกฤษจะเป็นทักษะที่ยากที่สุดสำหรับผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกทั้งยังเป็นทักษะที่มีผู้สอนประสบความสำเร็จยากที่สุดอีกด้วย เนื่องจากการสอนการเขียนใช้เวลาในการสอนและการตรวจงานมากกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะงานเขียนมีการรวมความรู้ทั้งด้านไวยากรณ์ โครงสร้างการเขียน คำศัพท์ ดังนั้นผู้สอนจำเป็นต้องประเมินงานเขียนโดยคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำข้อคิดเห็นและคำแนะนำ มาปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของตนเองให้ถูกต้องต่อไป

Heaton (1975) ได้แบ่งทักษะการเขียนเป็น 4 ประเภท

1. ทักษะการใช้ไวยากรณ์และเขียนประโยคอย่างถูกต้อง (Grammatical skills)
2. ทักษะการเขียนในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ (Stylistic skills)
3. ทักษะในการสะกดคำ และใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม (Mechanical skills)
4. ทักษะการเลือกใช้ประโยคและคำศัพท์ที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงผู้อ่านและจุดประสงค์ในการสื่อสาร (Discourse skills)

นอกจากนี้ได้มีการศึกษางานเขียนประเภทต่างๆ เพื่อทำความเข้าใจข้อผิดพลาดของผู้เรียน เช่น การเขียนบทความ การเขียนอีเมลในบริบทจริง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านไวยากรณ์มาใช้ในสถานการณ์จริงและเพื่อทดสอบความเข้าใจในการใช้ไวยากรณ์และแก้ไขได้อย่างถูกต้องต่อไป Sattayatham & Ratanapinyowong (2008) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในโครงสร้างในการเขียนของนักศึกษาแพทย์ปี 1 จากมหาวิทยาลัยมหิดลพบว่าข้อผิดพลาดเกี่ยวกับโครงสร้างงานเขียนที่พบมากที่สุด คือ การไม่ใช้คำเชื่อม (transition words) การเรียงลำดับเรื่อง (organization) การไม่มีย่อหน้าแนะนำเนื้อเรื่อง (introduction) และไม่มีการสรุปเรื่อง (conclusion)

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่นำเอาการเขียนอีเมลมาใช้เป็นส่วนประกอบการสอนทักษะการเขียน Prattand Sullivan (1994) พบว่าการเขียนอีเมลสามารถช่วยให้เกิดการสื่อสารมากขึ้นเนื่องจากผู้เขียนไม่มีความกดดันในการเสียหน้าเช่นเดียวกันกับสื่อสารต่อหน้า งานวิจัยนี้สอดคล้องกับ

Kern 1995 ที่พบว่า การเขียนอีเมลช่วยลดความกังวลของผู้สื่อสารในการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องทำให้เกิดการสื่อสารมากขึ้น Warschauer (1996) ยังพบว่า การที่ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเขียนอีเมลเป็นกลุ่มสามารถช่วยเพิ่มทักษะการเขียนให้ผู้เรียนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการเขียนอีเมลเป็นการใช้ภาษาในบริบทจริงจึงช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษา คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์จริง Wu & Garza (2014) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนอีเมลของผู้เรียนในระดับประถม พบว่าสาเหตุหลักของข้อผิดพลาดเกิดจากผู้เรียนนำความรู้ในภาษาที่ 1 ไปใช้ในการเขียนภาษาที่ 2 (interlingual errors) อีกส่วนหนึ่งเกิดขึ้นจากการไม่เข้าใจในกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (intralingua errors) ในการวิจัยนี้ได้้นำการเขียนอีเมลมาใช้เป็นแบบทดสอบการเขียนของนักศึกษาปี 3 สาขานิติศาสตร์ เนื่องจากการเขียนอีเมลเป็นการสื่อสารที่สำคัญในยุคปัจจุบัน และอีกทั้งยังไม่มีมีการวิจัยในบริบทดังกล่าว ดังนั้นการใช้โจทย์ที่มีความเกี่ยวข้องกับบริบทจริงเพื่อทำความเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษาในเชิงไวยากรณ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเพื่อพัฒนาทักษะในการเขียนของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพและสื่อสารได้อย่างถูกต้องในอนาคต เนื่องจากความเข้าใจบริบทการสื่อสารเป็นอย่างดีไม่เพียงพอที่จะทำให้การสื่อสารนั้นบรรลุผลได้ ถ้าปราศจากความถูกต้องในการใช้ภาษาตามกฎไวยากรณ์

กระบวนการเขียน

กระบวนการเขียน หมายถึง ระเบียบหรือวิธีการที่จะใช้ในการเขียน เพื่อจะได้ฝึกฝนให้สามารถคิดและเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาทักษะในการเขียนนั้นผู้เขียนควรคำนึงถึงกระบวนการดังต่อไปนี้

1. การคิดเป็นกระบวนการที่สำคัญที่สุด ก่อนการลงมือเขียนจำเป็นต้องเข้าใจเรื่องที่เขียนอย่างชัดเจน เลือกใช้ถ้อยคำที่มีความหมายตามที่ต้องการ คิดให้ตรงจุด จัดระเบียบความคิดมีความกระชับในเรื่องที่เขียน และแสดงความคิดให้ชัดเจน

2. การตั้งจุดมุ่งหมายในการเขียน ต้องมีการกำหนดว่าต้องการเขียนเรื่องใด เพื่อช่วยให้การเขียนมีขอบเขตและง่ายต่อการเขียนกระบวนการเขียนโดยมีทฤษฎีและแนวคิดที่จะทำให้สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สามารถแบ่งแนวคิดพื้นฐานออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ ดังนี้ คือ

1. วิธีการเขียนแบบดั้งเดิมหรือแบบเน้นผลงาน (Product writing approach) เป็นวิธีการเขียนที่เน้นความถูกต้องของผลงานเขียนเป็นหลัก จึงเป็นวิธีที่ควบคุมให้ผู้เขียนฝึกหัดเป็นขั้นตอน โดยเริ่มจากการควบคุมอย่างเต็มที่ เช่น การเขียนตามคำบอก การเขียนเลียนแบบตัวอย่าง ต่อจากนั้นก็ให้ผู้เขียนใช้ความสามารถของตนเองในการเขียน เช่น การเขียนเนื้อเรื่องจากโครงร่างที่กำหนดให้ และตามด้วยการเขียนอย่างอิสระซึ่งผู้เขียนจะต้องเขียนเอง โดยปราศจากข้อแนะนำเป็นการฝึกการเขียนรูปประโยคที่ได้เรียนมาในเรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ วิธีการสอนแบบนี้มุ่งเน้นให้มีความสามารถในการเขียนได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา

2. วิธีการเขียนแนวใหม่ เกิดจากการที่ค้นหาแนวทางใหม่ๆ ในการสอนโดยอาศัยหลักทางภาษาศาสตร์ จิตวิทยา และทฤษฎีต่าง ๆ ทางการศึกษาโดยเปลี่ยนวัตถุประสงค์จากความต้องการของผลงานมาเป็นการเน้นปัจจัยต่าง ๆ ในการเขียน และกระบวนการต่าง ๆ ในการเขียนแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

2.1 วิธีการเขียนแบบเน้นการสื่อความหมาย (Communicative approach) โดยการคัดเลือกคำและโครงสร้างทางภาษา เพื่อให้งานเขียนบรรลุเป้าหมายในการสื่อสารที่ตั้งไว้ ควรกำหนดให้ผู้เขียนเลือกและเรียบเรียงภาษา เพื่อให้ได้ข้อความที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และเหมาะสมกับสถานการณ์ในการเขียนนั้น ๆ งานเขียนที่มอบหมายนั้นควรมีลักษณะในการแก้ปัญหา คือ เป็นการสื่อความหมายบางอย่างในสถานการณ์เฉพาะ ควรให้เกิดความรู้สึกว่ากำลังเขียนเพื่อสื่อสารกับผู้อื่นอยู่ (Smith, 1961) จุดมุ่งหมายในการเขียนและผู้อ่านเป็นสำคัญซึ่งการเขียนจะเน้นที่จุดมุ่งหมายในการเขียนเป็นหลักนอกเหนือไปจากองค์ประกอบอื่นในการเขียน (Raimes, 1983)

2.2 วิธีการเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process writing approach) เป็นวิธีการเขียนภาษาอังกฤษที่เป็นที่นิยม โดยมีแนวคิดพื้นฐานที่ว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางสติปัญญาและภาษา เพราะในการสร้างงานเขียนนั้นผู้เขียนต้องใช้ความสามารถทั้งในการใช้ความคิด สติปัญญา และการใช้ภาษา สามารถแบ่งออกเป็นขั้นตอนดังนี้

2.2.1 ขั้นตอนการเขียน เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนสร้างความคิดและค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ที่จะนำเสนอในการเขียน ตลอดจนการวางแผนจัดเรียงข้อมูลที่จะนำเสนอในการเขียนต่อไป

2.2.2 ขั้นเขียน เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนและเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นตัวอักษรในฉบับร่าง และในขณะที่เขียนก็มีการแก้ไขตลอดเวลาเพื่อให้งานเขียนมีความถูกต้องและสมบูรณ์และสื่อความหมายได้ตามความต้องการ

2.2.3 ขั้นหลังเขียน เป็นขั้นตอนที่ผู้เขียนปรับปรุงงานเขียนทั้งในระดับเนื้อหาและระดับภาษาที่ใช้ในการเขียนให้ถูกต้องและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

กลุ่มวิธีการเขียนแนวใหม่มุ่งเน้นที่การสื่อความหมายของการเขียนคำนึงถึงองค์ประกอบในการสื่อสารเป็นหลัก การเขียนแบบนี้จึงเป็นการกำหนดสถานการณ์ในการเขียนแทนการกำหนดรูปแบบในการเขียน ส่วนวิธีการเขียนแบบเน้นกระบวนการมุ่งเน้นที่ให้ผู้เขียนปฏิบัติตามขั้นตอนในกระบวนการเขียน

Byrne (1982) ได้เสนอขั้นตอนในการเขียนแบบเสรีดังนี้

1. รวบรวมความคิดทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน จะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เขียนมีจุดเริ่มต้นในการเขียน และเกิดความคิดใหม่ ๆ ในการจะเขียนเรื่องต่อ

2. จากความคิดที่รวบรวมได้จะเป็นพื้นฐานในการเขียนโครงร่าง โดยการจัดลำดับความคิดที่เกิดขึ้นสามารถนำมาปรับปรุง และสามารถขยายเนื้อเรื่องได้

3. เขียนร่างจากโครงร่าง จะทำให้เกิดการจัดลำดับหรือเรียบเรียงข้อความที่กำหนดไว้ในโครงร่าง

4. หลังจากเขียนร่าง ผู้เรียนจะต้องปรับปรุงแก้ไขร่างที่เขียนโดยมีการอ่านทบทวนเพื่อปรับแก้รวมไปถึงการจัดเรียบเรียงข้อความ

5. หลังจากปรับปรุงและแก้ไขงานเขียนเรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนสามารถแทรกความคิดใหม่ ๆ ลงไปในงานเขียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

กุลธิดา แยมอัม (2545) ได้วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ในการเขียนจดหมายธุรกิจของนักศึกษาสาขาวิชาเอกธุรกิจการโรงแรม วิทยาลัยพณิชยการเซตุน โดยให้นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปี ที่ 2 จำนวน 31 คน เขียนจดหมายสมัครงาน จดหมายตอบแบบสอบถาม และจดหมายตอบร้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ 8 ประเภท คือ การใช้สรรพนาม ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ การใช้คำบุพบท การเลือกใช้คำ การใช้กาล การใช้คำหน้านาม ประโยคต่อเนื่อง และการเรียงลำดับคำ

พิชญ์สินี ขาวอุไร และคณะ (2547) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ: กรณีศึกษานักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏนครปฐม ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2544 โดยการสุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือรูปภาพจำนวน 2 ภาพ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับ “Christmas” และ “Going to bed” เพื่อใช้ในการเขียนเรียงความแบบชี้แนะ(Guide writing) และ การเขียนเรียงความแบบอิสระ(Free writing) ในหัวข้อ “Raising pets in dormitory” และ “A memorable incident in your life” โดยให้เลือกอย่างละ 1 เรื่อง พบว่านักศึกษามีข้อผิดพลาดในการเขียน 3 ประเภทโดยพบข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์มากที่สุด อันดับสองคือข้อผิดพลาดในด้านโครงสร้างประโยค และข้อผิดพลาดในด้านคำศัพท์

นวลทิพย์ มหามงคล (2549) ได้ศึกษาเรื่องข้อผิดพลาดในงานเขียนของนิสิตที่เรียนวิชา 0115102 ภาษาอังกฤษ II มหาวิทยาลัยทักษิณ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 70 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างเขียนเรียงความสั้น 2 เรื่องคือ Myself และ My weekend โดยใช้หลักเกณฑ์การประเมินงานเขียนของ Gaye Wall พบว่ามีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น 529 แห่ง โดยแบ่งเป็นการสะกดคำการใช้คำนามและการใช้คำไม่ตรงกับบริบท

ธนอมศรี เจนวิถีสุข (2550) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดซ้ำซากระดับประโยค ของนักศึกษาชั้นปี ที่3 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ปี การศึกษา2550-2551 จำนวน 46 คน ว่ามีข้อผิดพลาด ระดับโครงสร้างประโยคประเด็นใดที่สามารถระบุได้ว่าเป็นข้อผิดพลาดซ้ำซากและสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดซ้ำซากระดับประโยคเพื่อจะนำไปสู่การดำเนินการเพื่อหาวิธีแก้ไขข้อผิดพลาด 36 ซ้ำซากที่ค้นพบต่อไป พบว่าข้อผิดพลาดที่พบคือการละคำบุพบท จำนวนทั้งสิ้น 116 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 3.61

สุวิมล จุฑิน และคณะ (2551) ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบปัญหาข้อผิดพลาดในการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นปีที่ 6 โรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จังหวัดพิษณุโลก ที่มีผลสัมฤทธิ์ การเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำพบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนสูงและต่ำมีปัญหาข้อผิดพลาด ในการเขียนภาษาอังกฤษตามลำดับดังนี้ 1. ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ 2. ด้านคำศัพท์ 3. ด้าน โครงสร้างไวยากรณ์ 4. ด้านการเรียบเรียงประโยคและเนื้อหา และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียน วิชาภาษาอังกฤษต่ำมีปัญหาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์และด้านการเรียบเรียงประโยคและเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยนำเสนอวิธีการดำเนินการวิจัยดังหัวข้อต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คืองานเขียนของนักศึกษา เรื่อง My self โดยการเขียนแบบพรรณนา

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ งานเขียนของนักศึกษาเรื่อง My self โดยการเขียนแบบพรรณนาของนักศึกษาจำนวน 35 คน

3.1.3 การรวบรวมข้อมูล

งานที่นักศึกษาเขียน ต้องมีอย่างน้อย 3 ย่อหน้า แต่ละย่อหน้าประกอบไปด้วยประโยคอย่างน้อย 10 ประโยค

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากชิ้นงานที่นักศึกษาเขียน โดยใช้หลักเกณฑ์การประเมินการเขียนของ Gaye Wall ผู้วิจัยจำแนกข้อผิดพลาดของชิ้นงาน ตามลักษณะข้อผิดพลาดดังนี้

ข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragment)

- ขาดประธานในประโยค
- ขาดคำกริยาในประโยค
- ขาดกรรมหรือส่วนขยายในประโยค

ข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยา

- การใช้คำกริยาในกาลต่างๆ
- การใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน
- การใช้กริยาช่วยผิด
- การใช้คำกริยาแท้ผิด

การดำเนินการทดสอบ ผู้วิจัยได้ดำเนินการให้นักศึกษาทำแบบทดสอบโดย ได้รับโจทย์ที่เกี่ยวข้องกับตนเองเพื่อให้เกิดความเป็นกลางในการเรียบเรียงความคิด เนื่องจากนักศึกษาแต่ละคนมีความคุ้นเคยในหัวข้อที่ใช้ในโจทย์และมีความเข้าใจในบริบทการสื่อสารรวมถึงความรู้ในการเขียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบการเขียนตามใจทัย เรื่อง
My self

การรวบรวมข้อมูลและแบ่งประเภทข้อผิดพลาด

ข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragment)	ข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยา
ขาดประธานในประโยค	การใช้คำกริยาในกาลต่างๆ
ขาดคำกริยาในประโยค	การใช้คำกริยาแท้ผิด
ขาดกรรมหรือส่วนขยายในประโยค	การใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน
	การใช้กริยาช่วยผิด

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลและคำนวณเป็นแบบร้อยละ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการศึกษานี้ผู้วิจัยต้องการวิเคราะห์ข้อบกพร่องการเขียนภาษาอังกฤษด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ในระดับประโยคของนักศึกษาระดับ ปวส.1 กลุ่ม 5,6 ภาควิชาเทคโนโลยีไฟฟ้ากำลัง จำนวน 35 คน วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม และลักษณะข้อบกพร่องการเขียนภาษาอังกฤษในระดับประโยค ดังนี้

ตาราง 1.1 ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนด้านการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์

ข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์(Fragment)	จำนวน	ร้อยละ
ขาดประธานในประโยค (Subject)	11	30
ขาดคำกริยาในประโยค (Verb)	4	11
ขาดกรรมหรือส่วนขยายในประโยค (Object)	3	11

ตาราง 1.2 ลักษณะข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยา

ข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยา (Verb)	จำนวน	ร้อยละ
การใช้คำกริยาในกาลต่างๆ (Verb tense)	6	18
การใช้คำกริยาแท้ผิด (Main verb)	3	12
การใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน (Subject verb agreement)	15	41
การใช้กริยาช่วยผิด (Auxiliary verb)	3	10

จากการวิเคราะห์พบว่าข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุดคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ได้แก่ การใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน ร้อยละ 41 รองลงมา คือ ขาดประธานในประโยค ร้อยละ 30 การใช้คำกริยาในกาลต่างๆ ร้อยละ 18 และขาดคำกริยาแท้ในประโยค ร้อยละ 12 ขาดคำกริยาในประโยค (verb) ร้อยละ 11 ขาดกรรมหรือส่วนขยายในประโยค ร้อยละ 10 การใช้กริยาช่วยผิด ร้อยละ 10

จากตารางข้างต้น จะพบว่าข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่พบบ่อยที่สุดคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ได้แก่ การใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน ร้อยละ 41 รองลงมา คือ ขาดประธานในประโยค ร้อยละ 30 การใช้คำกริยาในกาลต่างๆ ร้อยละ 18 และขาดคำกริยาแท้ในประโยค ร้อยละ 12 ขาดคำกริยาในประโยค (verb) ร้อยละ 11 ขาดกรรมหรือส่วนขยายในประโยค ร้อยละ 10 การใช้กริยาช่วยผิด ร้อยละ 10 ตามลำดับ

1. การใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน (Subject verb agreement) คือ ความสอดคล้องกันของประธานกับกริยา

ตัวอย่างที่ 1

My friend and I **was** in Big C yesterday.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ My friend and I **were** in Big C yesterday.

ตัวอย่างที่ 2

I **wake up** at 7 o'clock in the morning.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ I **wakes up** at 7 o'clock in the morning.

ตัวอย่างที่ 3

Every student in the classroom **have** to take the final exam.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ Every student in the classroom **has** to take the final exam.

2. ขาดประธานในประโยค (Subject) คือ ไม่มีประธานในประโยค

ตัวอย่างที่ 1

Eat noodle for lunch

ประโยคที่ถูกต้อง คือ I eat noodle for lunch

ตัวอย่างที่ 2

I study English with my friend then play football.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ I study English with my friend then **we** play football.

ตัวอย่างที่ 3

My father is farmer and is great man.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ My father is farmer and **he** is a great man.

3. การใช้คำกริยาในกาลต่างๆ (verb tense)

ตัวอย่างที่ 1

I go to Big C yesterday.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ I **went** to Big C yesterday.

ตัวอย่างที่ 2

My mother is in Korea two years ago.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ My mother **was** in Korea two years ago.

ตัวอย่างที่ 3

I live in Mahasarakham for 5 years.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ I **have been** in Mahasarakham for 5 years.

4. ขาดคำกริยาแท้ (Main verb)

ตัวอย่างที่ 1

I music on Monday.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ I **listen** to music on Monday.

ตัวอย่างที่ 2

My mother at farm.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ My mother **was** at farm.

ตัวอย่างที่ 3

I in Kalasin for 5 years.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ I **have been** in Kalasin for 5 years.

5. ขาดกรรมหรือส่วนขยายในประโยค

ตัวอย่างที่ 1

I study

ประโยคที่ถูกต้อง คือ I study **English at school**.

6. การใช้กริยาช่วย (Auxiliary verb)

ตัวอย่างที่ 1

My friend should go to Bangkok tomorrow.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ My friend **will** go to Bangkok tomorrow.

ตัวอย่างที่ 2

I and teacher has been here many years.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ I and teacher **have** been here many years.

7. คำกริยาในประโยค

ตัวอย่างที่ 1

She lives in city and she restaurant.

ประโยคที่ถูกต้อง คือ Da lives in city and she **runs** a restaurant.

บทที่ 5

บทสรุป

จากการวิเคราะห์พบว่าข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุดคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ได้แก่ การใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน ร้อยละ 41 รองลงมา คือ ขาดประธานในประโยค ร้อยละ 30 การใช้คำกริยาในกาลต่างๆ ร้อยละ 18 และขาดคำกริยาแท้ในประโยค ร้อยละ 12 ขาดคำกริยาในประโยค (verb) ร้อยละ 11 ขาดกรรมหรือส่วนขยายในประโยค ร้อยละ 10 การใช้กริยาช่วยผิด ร้อยละ 10

ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่นักศึกษามีปัญหาที่สุดอันดับแรกคือการใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน เนื่องจากในประโยคภาษาไทยไม่มีการใช้ในลักษณะนี้จึงมีโอกาสดูที่ผู้เขียนจะมีความเคยชินในการเขียนภาษาไทยมาเขียนในภาษาอังกฤษ นอกจากนี้การแบ่งประโยคในภาษาไทยไม่ได้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนในลักษณะเดียวกันกับภาษาอังกฤษ จึงทำให้เกิดการผิดพลาดได้โดยง่าย ข้อผิดพลาดอันดับสอง ได้แก่ ขาดประธานในประโยค ซึ่งสาเหตุหลักมาจาก ส่วนใหญ่ในภาษาอังกฤษไม่ได้มีกฎเฉพาะเจาะจง รวมทั้งการใช้คำ ดังนั้นการใช้ประธานในลักษณะนี้จึงเป็นหัวข้อที่นักศึกษามีปัญหาที่สุดหัวข้อหนึ่ง ซึ่งในการใช้ที่ต้องจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนการเข้าใจการใช้คำปรากฏรวมในสถานการณ์ต่างๆ ในกรณีที่ผู้เขียนเกิดความไม่แน่ใจในการเลือกใช้คำที่ต้องจึงใช้การแปลทับศัพท์จากภาษาไทย เพื่อสื่อความหมาย การแก้ไขข้อผิดพลาดชนิดนี้จึงต้องอาศัยการฝึกฝนผ่านกิจกรรมต่างๆ ทั้งด้านการอ่าน การเขียน การฟังและการพูด ข้อผิดพลาดอันดับสามคือการใช้คำกริยาในกาลต่างๆ ไม่ถูกต้อง ข้อผิดพลาดประเภทนี้เกิดจากผู้เรียนไม่รู้จักการผันคำกริยา ที่ต้องการสื่อสารในภาษาอังกฤษ จึงใช้การแปลทับศัพท์จากภาษาไทย โดยใช้พจนานุกรมหรือแหล่งอ้างอิงประเภทต่าง ๆ เช่น ในกูเกิล (Google) หรือผ่านแอปพลิเคชันการแปล (Applications) ซึ่งในการหาคำศัพท์โดยแยกจากบริบทที่ใช้ ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเลือกคำศัพท์ที่ถูกต้อง เนื่องจากคำศัพท์แต่ละคำมีความหมายแตกต่างกันในแต่ละบริบท

สรุปผลจากแบบทดสอบในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด พบว่ามีความแตกต่างไม่มากนักระหว่างนักศึกษาในแต่ละคน โดยรวมการใช้คำกริยาไม่สอดคล้องกับประธาน ร้อยละ 41 รองลงมา คือ ขาดประธานในประโยค ร้อยละ 30 การใช้คำกริยาในกาลต่างๆ ร้อยละ 18 และขาดคำกริยาแท้ในประโยค ร้อยละ 12 ขาดคำกริยาในประโยค (verb) ร้อยละ 11 ขาดกรรมหรือส่วนขยายในประโยค ร้อยละ 10 การใช้กริยาช่วยผิด ร้อยละ 10 เป็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบในทุกกลุ่มที่ทำแบบทดสอบ

ทั้งนี้ข้อผิดพลาดดังกล่าวเป็นส่วนสำคัญของประโยค ซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้เนื่องจากการเขียนประโยค การใช้กริยาหลักในแต่ละประโยคต้องสอดคล้องกับองค์ประกอบอื่นๆ เช่น ต้องสัมพันธ์กับประธาน ในประโยคและยังต้องคำนึงถึงกาลที่เหมาะสม นอกจากนี้การใช้บุพบทซึ่งมีหน้าที่หลักคือประธานคำต่างๆ ในประโยคไว้ด้วยกัน ไม่ได้กฎเฉพาะเจาะจงและมีการใช้ควบคู่กับคำอื่นๆ ในสำนวนภาษาอังกฤษ ในส่วนของการสะกดคำ เนื่องจากข้อสอบภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีลักษณะเป็น ข้อสอบปรนัยมากกว่าอัตนัย นักศึกษาส่วนใหญ่จึงมีประสบการณ์การเขียนไม่เพียงพอ นอกจากนี้การเขียนรายงานส่วนใหญ่จะใช้คอมพิวเตอร์ซึ่งมีการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปดำเนินการแก้คำสะกดให้อัตโนมัติ ทำให้ผู้ใช้ส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสะกดคำ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาแต่ละคนมีการสะกดคำ ไม่ถูกต้องในแบบทดสอบ

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง เป็นผลมาจากการแทรกแซงจากภาษาที่ 1 (L1 Interference) หรือ Interlingual errors ในขณะที่การสะกดคำไม่ถูกต้องและการใช้กริยาผิดรูปเป็นผลมาจากการใช้กฎไวยากรณ์ไม่สมบูรณ์หรือ Intralingual errors ผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Camilleri (2004) Huang (2006) และ Jenwitheesuk (2009) ที่พบว่าการเรียนรู้ด้านไวยากรณ์จากภาษาที่ 1 ไปใช้ในการเขียนภาษาที่ 2 เช่นเดียวกัน การวิจัยของ Chan (2004) ซึ่งพบว่าผู้เรียนได้นำโครงสร้างประโยคในภาษาจีนไปใช้ในการเขียน ภาษาที่ 2 นอกจากนี้การที่ผู้เขียนขาดความรู้ในไวยากรณ์ทำให้ต้องอาศัยความรู้ในภาษาที่ 1 ในการเขียน ซึ่งรวมถึงการสะกดคำซึ่งผู้เรียนอาศัยการสะกดคำตามเสียงที่อ่านและการเลือกใช้คำศัพท์ ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากในงานศึกษาข้อผิดพลาด เนื่องจากการแปลคำศัพท์จากภาษาที่ 1 เป็นภาษาที่ 2 ต้องคำนึงถึงบริบทในการใช้เป็นองค์ประกอบสำคัญ ในการเลือกคำศัพท์ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์แต่ละหัวข้อ รวมทั้งการหาสาเหตุของข้อผิดพลาด ทำให้เข้าใจกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและปัญหาที่ผู้เรียนเผชิญ เพื่อช่วยให้ผู้สอนนำมาประกอบการเรียนการสอนในอนาคต โดยการเพิ่มบทเรียนที่สัมพันธ์กับข้อผิดพลาด และหัวข้อที่ผู้เรียนมีปัญหา โดยเพิ่มกิจกรรมในห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเห็นความต่างระหว่างไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ นอกจากนี้การให้ผู้เรียนตระหนักถึง Veridian E-Journal, Silpakorn University ISSN 1906 - 3431 ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ ปีที่ 11 ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน – ธันวาคม 2561 831 ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของตนเองโดยมีส่วนร่วมในการแก้ไขจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะการเขียนได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการเรียนการสอน

1. ผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมและบทเรียนโดยเน้นไปที่หัวข้อไวยากรณ์ที่ผู้เรียนประสบปัญหาในการใช้อย่างถูกต้อง
2. ผู้สอนควรเน้นอธิบายหัวข้อไวยากรณ์ที่มีการใช้ไม่ถูกต้องในห้องเรียน โดยชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างภาษาที่ 1 และ 2 และในบริบทที่ผู้เรียนนำเอาความรู้จากภาษาที่ 1 มาใช้ในการเขียนภาษาที่ 2
3. ด้วยสาเหตุที่ข้อผิดพลาดเป็นส่วนสำคัญในขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่ 2 จึงจำเป็นอย่างยิ่ง ที่ผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในการรับรู้และแก้ไขข้อผิดพลาดได้ด้วยตนเอง โดยการแก้ไขนั้นผู้สอนสามารถใช้วิธีการพูดซ้ำ (recast) หรือ การเรียบเรียงคำพูดใหม่ (paraphrase) เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงข้อผิดพลาดและพยายามแก้ไขด้วยตนเอง
4. ผู้สอนควรเพิ่มกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการใช้ไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษผ่านสื่ออื่นๆ เช่น บทความ รายการทีวี ข่าว สารคดี ภาพยนตร์ เพื่อเพิ่มความรู้ ความสามารถในการทักษะอื่นๆ นอกจากเขียน รวมทั้งเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเมื่อผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญในการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องในชีวิตจริง และไวยากรณ์ที่ถูกต้องมีผลต่อการสื่อสารอย่างไรบ้าง
5. การเรียนการสอนไวยากรณ์ควรรวมอยู่ในบริบทมากกว่าการสอนเป็นหัวข้อแยก เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไวยากรณ์มาใช้ในการเขียนตามสาขาวิชาหรืองานที่ตนเองทำได้อย่างเหมาะสม เช่น การเขียนข่าว การแปลภาพยนตร์ การเขียนโต้ตอบอีเมล การเขียนสคริปต์รายการ การเขียนรายงานประเภทต่างๆ
6. การวิจัยในอนาคตสามารถเพิ่มบริบทการสื่อสาร เช่น การสื่อสารแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ความเหมาะสมในการใช้คำศัพท์ในแต่ละสถานการณ์โดยคำนึงถึงความเหมาะสมและวัฒนธรรมในการสื่อสาร เนื่องจากความถูกต้องทางไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวไม่สามารถช่วยให้การสื่อสารนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ได้

บรรณานุกรม

- Chen, H. C. (2004). "Asymmetrical performance of English null subjects and null objects for Chinese college students." Selected papers from the thirteenth international symposium on English teaching. 138-148. Taipei: The Crane Publisher.
- Chen, A. (2007). "Discovering the appropriate writing procedures on basic college writing."
- Heaton, J. B. (1975). Writing English Language Test. London: Longman.
- Huang, S. J. (2001). Error analysis and teaching composition (Master), National Tsing Hua University.
- Kern, R. (1995). "Restructuring classroom interaction with networked computers: Effects on quantity and characteristics of language production." Modern Language Journal, 79(4): 457-476.
- Pratt, E. & Sullivan, N. (1994). "Comparison of ESL writers in networked and regular classroom." Paper presented at the 28th Annual TESOL Convention, Baltimore, MD.
- Santos, T. (2000). "On the future of second language writing: a colloquium." Journal of Second Language Writing, 9 (1): 8-10.
- Sattayatham, A. & Rattanapinyowong, P. (2008). "Analysis of Errors in paragraph writing In English by first year medical students from the four medical schools at Mahidol University." Silpakorn University International Journal, 8: 17-38.
- Warschauer, M. (1996a). Motivational aspects of using computers for writing and communication. Honolulu: University of Hawaii, Second language teaching and curriculum center.
- Wu, H. & Garza, E.V. (2014). "Types and attributes of English writing errors in EFL context: A study of error analysis." Journal of Language Teaching and Research, 5 (6): 1256-1262.

ภาคผนวก

Myself
(Description Writing)

I am a typical college student. I am 18 years old, five feet and four inches tall, and I have short black hair. I like wearing blue jeans and shirts, but I rarely wear a suit and a tie. I am a freshman at Thaksin University at Songkla. I study marketing as my major and accounting as my minor. I look forward to running my own business. I attend classes regularly and study hard at night. In my spare time, I often sit in the student center or talk with my friends. I sometimes watch soap operas in the T.V. lounge. During the semester I share an apartment with a friend.

From Paragraph Writing. *A Text of Students of English as a Second Language*
by Siriluck Usaha.

ตัวอย่างงานเขียนของนักเรียน

Myself

My name is _____, My nickname's _____. I'm 18 years old. I'm a tall 158 cm. I have long black hair and black eyes. I like wearing blue jeans and white shirts, but I don't like wearing skirt. I'm a typical college freshman at Thaksin University at Songkla. I study computer programming as my major in Faculty of Science. I look forward to running my own computer business and programmer. I attend classes regularly and I sometimes study begin at time 08.30 a.m. to 16.30 p.m. I sometimes watch soap operas, games show, music video and movie in the TV lounge with my friends.

หมายเหตุ คำที่ขีดเส้นใต้คือคำที่สะกดผิด, ใช้กาลหรือพจน์ไม่ถูกต้อง หรือผิดหลักภาษา

My Weekend

Last Saturday I did everything but study. First I got up at 8 o'clock. I take a bath. I ate tea with break and rice soup. Than I did my laundry after that. Between 9 to 11 o'clock I went to the libery. I play computer. Listen the music and I read newpaper at 12 o'clock. I ate fired rice for lunch and between 13 to 15 o'clock I wached the movie in the library ofter I went to Parichat 2. Later I had dinner with my frind and matched television until midnight. After I read book. I went to bed at about 12. My weekend was fun without studying.

หมายเหตุ คำที่ขีดเส้นใต้คือคำที่สะกดผิด, ใช้กาลหรือพจน์ไม่ถูกต้อง หรือผิดหลักภาษา